

Περικλής Θεοχάρης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1921 και ήταν γιος στρατιωτικού.

Σπούδασε Ηλεκτρολόγος-Μηχανολόγος στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του έλαβε πέντε βραβεία από το ΕΜΠ. Το 1951 διετέλεσε επισκέπτης ερευνητής στο MIT των ΗΠΑ. Έλαβε υποτροφία από το Πανεπιστήμιο των Βρυξελλών, όπου αναγορεύθηκε διδάκτωρ Εφαρμοσμένων Επιστημών το 1953. Παράλληλα έλαβε υποτροφία από το Πανεπιστήμιο του Παρισιού, όπου αναγορεύθηκε Διδάκτωρ Φυσικών Επιστημών το 1953.

Τη σταδιοδρομία του στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο άρχισε ως επιμελητής το 1948. Έγινε καθηγητής Τεχνικής και Εφαρμοσμένης Μηχανικής το 1960 και τακτικός Καθηγητής το 1968. Διετέλεσε Διευθυντής του Εργαστηρίου Αντοχής Υλικών ΕΜΠ από το 1960.

Διετέλεσε Πρύτανης του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου το 1974, το 1975, Προπρύτανης το 1976, Αντιπρύτανης το 1978, Πρύτανης το 1979, το 1980, το 1981 και Προπρύτανης το 1982.

Το 1971 έγινε τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, και διετέλεσε Αντιπρόεδρος το 1980, Πρόεδρος το 1982 και Γενικός Γραμματέας το 1989. Το 1995 ορίστηκε Υπεύθυνος του Ινστιτούτου Θεωρητικής και Εφαρμοσμένης Μηχανικής της Ακαδημίας Αθηνών.

Διετέλεσε Αντιπρόεδρος του Εμπειρίκειου Ιδρύματος το 1974 και Αντιπρόεδρος του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών το 1974. Διετέλεσε Πρόεδρος της Διοικούσας Επιτροπής του Πολυτεχνείου Κρήτης το 1976 για πέντε χρόνια. Αναγορεύθηκε Επίτιμος Διδάκτωρ του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης το 1966.

Διατέλεσε μεταξύ άλλων, επισκέπτης ερευνητής στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο Ιλλινόις το 1957-1959 με υποτροφία από την Ακαδημία Αθηνών και το National Research Council των ΗΠΑ, επισκέπτης Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Brown το 1958, επισκέπτης τακτικός καθηγητής στο Πολυτεχνείο Πενσυλβανίας το 1963-1964, και επισκέπτης ερευνητής στο Ινστιτούτο Ernst-Mach (νυν Fraunhofer) του Πανεπιστημίου Φράιμπουργκ Γερμανίας 1965. Προσκλήθηκε από τη Γαλλική Κυβέρνηση ως επισκέπτης ερευνητής στο Central Laboratory of Bridges and Roads του Υπουργείου Δημοσίων Έργων της Γαλλίας το 1960.

Στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας του 1974 υπηρέτησε ως Υφυπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων. Το 1989 ανέλαβε Γενικός Γραμματέας Έρευνας και Τεχνολογίας του Υπουργείου Ενέργειας και Βιομηχανίας.

Έγραψε 945 επιστημονικά άρθρα, 21 βιβλία και συγγράμματα, και πάνω από 300 μελέτες. Το ερευνητικό του έργο ήταν πρωτοποριακό και διεθνούς αναγνώρισης στις περιοχές της πειραματικής και υπολογιστικής μηχανικής των υλικών, των πολυμερών και σύνθετων υλικών, της μηχανικής των θραύσεων, της ελαστικότητας και παραμόρφωσης, της ιξωδοελαστικότητας και ρεολογίας.

Τιμήθηκε με το Χρυσό Σταυρό της Τάξης Γεωργίου Α΄ το 1966, το Εμπειρίκειο Βραβείο για τη συμβολή του στην Επιστήμη το 1971 και πολλά άλλα εθνικά και διεθνή βραβεία. Αναγορεύθηκε Fellow των Ακαδημιών Επιστημών της Σερβίας το 1975, της Βουλγαρίας το 1976, της Γερμανίας το 1982, της Ιταλίας το 1982 και της Αγγλίας το 1987.

Πέθανε σε ηλικία 78 ετών το 1999.